

Gerechtshof 's-Hertogenbosch,
29 juni 2021
Nr. ECLI:NL:GHSHE:2021:2011

Wijziging begunstiging verzekeringspolis en zorgplicht assurantiëtussenpersoon

Een vader stelt een vordering uit onrechtmatige daad in tegen een assurantiëtussenpersoon omdat deze nalatig zou zijn geweest bij het ondernemen van stappen om te komen tot wijziging van de begunstiging van een levensverzekering na wijziging van de persoonlijke omstandigheden van zijn overleden zoon.

De feiten zijn als volgt. De zoon van appellant (de zoon) en diens partner (de partner) hebben in september en oktober 2009, door tussenkomst van H&G Financieel Adviesbureau B.V. (de tussenpersoon), ieder een overlijdensrisicoverzekering afgesloten bij BNP Paribas Cardif (de verzekeraar), die recht geeft op een uitkering van 300.000 euro bij overlijden van de zoon en 200.000 euro bij overlijden van de partner. Oorspronkelijk zijn als begunstigden op de polissen achtereenvolgens vermeld: verzekeringnemer(s), de echtgen(o)ot(e) of geregistreerd partner van verzekeringnemer(s), kinderen van de verzekeringnemer(s) en erfgenamen van verzekeringnemer(s) (de standaardbegunstiging). In oktober 2010 verzoekt de zoon een medewerker van de tussenpersoon de begunstiging van de polissen aan te (laten) passen, in die zin dat de partner als eerste begunstigde op de polis van de zoon en de zoon als eerste begunstigde op de polis van de partner wordt vermeld. Daarna wijzigt de verzekeraar de begunstiging zoals verzocht. Omstreeks juli 2014 eindigt de relatie tussen de zoon en de partner. De zoon overlijdt op 14 juli 2016. De verzekeraar keert de verzekerde som vervolgens uit aan de partner.

Appellant is van mening dat hij door onrechtmatig handelen van de tussenpersoon schade heeft geleden, doordat hij de uitkering uit de verzekeringspolis van de zoon ad 300.000 euro is misgelopen. Hij vordert bij de Rechtbank Zeeland-West-Brabant (de rechtbank) onder meer een verklaring voor recht dat de tussenpersoon zijn zorgplicht jegens de zoon heeft geschonden. Daartoe voert appellant primair aan dat de tussenpersoon ten onrechte geen uitvoering heeft gegeven aan een opdracht van de zoon om, na de breuk met de partner, de begunstiging van de overlijdensrisicoverzekering te wijzigen naar de standaardbegunstiging. Subsidiair voert appellant aan dat de tussenpersoon de zoon, na de breuk met de partner, niet heeft geattendeerd op het belang om de verzekeringspolis te wijzigen.

De rechtbank wijst de vorderingen van appellant af. Wat betreft de primaire grondslag oordeelt de rechtbank dat appellant zijn stelling, in het licht van de gemotiveerde betwisting daarvan door de tussenpersoon, onvoldoende heeft onderbouwd. Wat betreft de subsidiaire grondslag oordeelt de rechtbank dat wanneer er veronderstellenderwijs van wordt uitgegaan dat de tussenpersoon verplicht zou zijn de zoon te attenderen op het belang om de verzekeringspolis te wijzigen, de schending van die verplichting weliswaar een tekortkoming jegens de zoon zou opleveren, maar geen onrechtmatige daad jegens appellant, aangezien deze laatste onvoldoende feiten en omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan de tussenpersoon bekend was of behoorde te zijn met de belangen van appellant.

Appellant gaat tegen het vonnis van de rechtbank in hoger beroep bij het Gerechtshof 's-Hertogenbosch (het hof). Het hof stelt ten aanzien van de primaire grondslag voorop dat op appellant de verplichting rust om voldoende feiten en omstandigheden te stellen en – in het geval van betwisting – te bewijzen, die het door hem gestelde onrechtmatig handelen kunnen schragen. Het hof is van oordeel dat appellant zijn stelling dat de tussenpersoon ten onrechte geen uitvoering heeft gegeven aan een opdracht van de zoon om de begunstiging te wijzigen naar de standaardbegunstiging, onvoldoende heeft onderbouwd. Bovendien ontbreekt een concretisering van de gestelde opdracht aan de tussenpersoon. Wanneer, aan wie en op welke wijze die opdracht zou zijn gegeven heeft appellant niet aangegeven. Het hof wijst er in dit verband op dat ingevolge artikel 7:966 lid 1 Burgerlijk Wetboek (BW) een wijziging van de begunstiging schriftelijk dient te geschieden. Dat sprake zou zijn van een schriftelijk stuk waaruit de opdracht aan de tussenpersoon zou kunnen blijken, is niet gesteld of gebleken.

Ook ten aanzien van de subsidiaire grondslag stelt het hof voorop dat de stelplicht en bewijslast op appellant rusten. De tussenpersoon voert onder meer aan dat in juni 2016 met de zoon is gesproken over de mogelijke consequenties van de breuk met de partner voor zijn overlijdensrisicoverzekering en testament. Gelet op deze gemotiveerde betwisting en op het ontbreken van (een voldoende) bewijs(aanbod) van appellant op dit punt, komt het hof tot het oordeel dat de stelling van appellant niet kan worden aanvaard. Daar komt bij dat appellant geen of althans onvoldoende feiten en omstandigheden heeft gesteld op grond waarvan de tussenpersoon bekend was of behoorde te zijn met de belangen van appellant. Het hof overweegt voorts dat appellant er kennelijk van uitgaat dat, indien de tussenpersoon de zoon zou hebben gewezen op het belang om de begunstiging te wijzigen, de zoon zou hebben gekozen voor de standaardbegunstiging, maar dat enige onderbouwing hiervoor ontbreekt. Bovendien zou een keuze van de zoon voor de standaardbegunstiging niet hebben betekend dat appellant aanspraak kan maken op de verzekeringsuitkering, nu blijkens de verklaring van erfrecht de partner enig erfgenaam van de zoon is en hij daarmee, ook wanneer de standaardbegunstiging van toepassing was geweest, rechthebbende op de verzekeringsuitkering zou zijn geweest. Dat de partner de nalatenschap niet heeft aanvaard doet hieraan niet af, gelet op artikel 7:967 lid 4 BW. Uit deze bepaling volgt dat, wanneer de als zodanig aangeduide erfgenamen van de verzekeringnemer of van de verzekerde als begunstigden zijn aangewezen, daaronder worden verstaan diegenen die als erfgenamen tot de nalatenschap zijn geroepen, ongeacht of zij haar hebben aanvaard.

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank, met aanvulling van de gronden zoals hiervoor vermeld.

Mr. B.M. (Berry) van Wijk
 De auteur is advocaat-partner bij Houthoff te Rotterdam.